

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/102/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913206463
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5913206463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: COFIDIS, a.s., so sídlom v Bratislave, Suché Mýto 1, IČO: 36 816 337, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Antovzská, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Žabotova 2/B, IČO: 36 866 881, proti odporkyni: B. P., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, Y., v konaní o zaplatenie 1.351,40 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č. k. 5C/108/2013-33 zo dňa 24. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol v celom rozsahu navrhovateľov návrh a odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení dospel k záveru, že odporkyňa ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu uhradila úver v celkovej výške 2.717,03 Eur. Mal za to, že záväzok odporkyne vrátiť navrhovateľovi poskytnuté plnenie zanikol splnením. Pokiaľ išlo o uplatnené úroky z poskytnutého úveru nebolo možné navrhovateľovi poskytnúť v tejto časti ochranu, nakoľko sú uvedené podstatne menším písmom než celý text zmluvy o revolvingovom úvere. Údaj napísaný podstatne menším písmom môže spotrebiteľ podceniť ako menej dôležitý, pričom takáto prax sa považuje za nekalú obchodnú praktiku. Odporkyňa bola úspešná, no žiadne trovy jej nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonnej lehote navrhovateľ. Uviedol, že zmluva o úvere bola uzavretá v súlade s ust. § 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a tiež ustanoveniami zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka, čo vyplýva aj z VOP navrhovateľa, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť uzavretej zmluvy o úvere (čl. 1.3.1) v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka zmluva o úvere je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, čo znamená, že sa vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu subjektov vzťahu. Odvolateľ tiež poukázal na to, že všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou zmluvy vychádzajú z ust. § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka a navrhovateľ odporkyňu dostatočne upozornil na nevyhnutnosť preštudovania si nielen zmluvy o úvere, ale aj jej neoddeliteľných súčastí. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia zmluvy nevyplýva, že v prípade uzavretej zmluvy o úvere pôsobí Občiansky zákonník ako lex specialis k Obchodnému zákonníku, a to tiež s poukazom na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie“. Navrhovateľ mal za to že citované ustanovenie nemožno interpretovať tak, že na všetky nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv majú byť aplikované výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale tak, že len ustanovenia o

spotrebiteľských zmluvách (§ 52 - § 54, § 612 - 627 Občianskeho zákonníka) sú jednostranné, kogentné, a to aj voči Obchodnému zákonníku. To, že zákonodarca nepočítal s kogentnosťou Občianskeho zákonníka pri všetkých spotrebiteľských zmluvách asi najviac logickým výkladom dokazuje ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (najmä posledná veta (Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva). Odvolateľ tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie Okresného súdu je v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

Nepochybne zmluva medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou, na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že v zmysle bodu 1. 3. 1. Všeobecných obchodných podmienok je uvedené, že ju uzatvárajú podľa zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a Obchodného zákonníka. Je nesporné, že navrhovateľ pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a odporkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka). Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmluvy vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle.

Odporkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť. Navyše odvolací súd je toho názoru, že v spotrebiteľskej veci by už pri samotnom uzatváraní zmluvy nemal byť prísnejší alebo výlučne sankcionovaný či už zmluvnou pokutou, resp. inými ďalšími poplatkami a úrokmi len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ. Už toto na prvý pohľad vyznieva výrazne v neprospech jedného účastníka zmluvy. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že navrhovateľ ako dodávateľ a jeden účastník zmluvy nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením povinnosti na jeho strane. Právna úprava kladie veľký dôraz hlavne na dodávateľa, ktorý pripravuje obsah zmluvy, ktorý spotrebiteľ už nijako neovplyvňuje, aby bol náležite opatrný aj pri dojednaní vedľajších zmluvných dojednaní, akými sú aj jeho nároky uplatnené v návrhu na začatie konania. Navyše odvolací súd dodáva, že všeobecné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložitej formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú, ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať

súdnu ochranu. Rozhodne nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že pokiaľ odporkyňa podpísala zmluvu, s jej obsahom súhlasila, vrátane obsahu všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jej súčasťou a ktoré sú písané výrazne drobným písmom. Je pochopiteľné, že pri uzatváraní zmluvy odporkyňa nemala šancu oboznámiť sa s celým obsahom takto vyhotovených všeobecných zmluvných podmienok. Dodávateľ je povinný pristupovať k tvorbe Všeobecných zmluvných podmienok v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva a nie ich obchádzať cez rôzne dojednania. Takýmto obchádzaním dochádza k popretiu zmyslu a účelu noriem spotrebiteľského práva. Krajský súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že neprijateľnou podmienkou môže byť nielen samotný obsah konkrétneho zmluvného dojednania spotrebiteľského záväzku, ale aj spôsobom jeho formálneho vyjadrenia, zahrňujúci nekalé praktiky dodávateľa (veriteľa) v procese uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy. Inými slovami, neprijateľnými sú i tie zmluvné podmienky, ktoré sú bezprostredným dôsledkom nekalej praktiky dodávateľa pri uzatváraní zmluvného vzťahu so spotrebiteľom.

Práve o takúto situáciu sa jedná i v súdnej veci. Je nutné jednoznačne súhlasiť so záverom okresného súdu, a aplikáciou ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na prejednávany prípad. Navyše text uvedený v zmluve o revolvingovom úvere uzavretej medzi účastníkmi dňa 16.1.2007, ktorý konštatuje neoddeliteľnosť všeobecných obchodných podmienok a príloh 1 až 4 je voľným okom absolútne nečitateľný veľkosť písma je tak minimálna, takže je reálne nenaplniteľné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť s dotknutým textom, nie to ešte mu porozumieť a vyhodnotiť jeho dôsledky dopadajúce na neho ako spotrebiteľa/dlžníka.

Odvolací súd dodáva, že samotné všeobecné obchodné podmienky sú vyhotovené len o niečo väčším písmom a tiež dávajú sotva minimálnu možnosť oboznámiť sa s ich obsahom. Takú zásadnú a dôležitú informáciu, akou je odkaz na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na ďalšie prílohy, v ktorých sú upravené všetky povinnosti spotrebiteľa, nieže majú byť uvedené štandardnou veľkosťou písma požadovanú na oficiálnych/úradných dokumentoch, ale mali by byť uvedené zvýrazneným písmom, aby spotrebiteľa (naozaj) upozorňovali na nevyhnutnosť preštudovania zmluvy v celom jej rozsahu, t. j. vrátane akýchkoľvek (neoddeliteľných) príloh. Okresný súd postupoval preto správne, keď považoval úver poskytnutý navrhovateľom odporkyni za bezúročný. V súdnej veci nie je možné prihliadať na ustanovenia všeobecných obchodných podmienok, nakoľko tieto sa na základe slobodne prejavenej vôle účastníkov nestali súčasťou ich zmluvného vzťahu.

Neopodstatneným odvolacím dôvodom navrhovateľa je i jeho tvrdenie o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu. V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu v SR predmetné základné právo neznamena právo účastníka na úspech v konkrétnom súdnom konaní, resp. povinnosť súdu akceptovať a vyhovieť všetkým návrhom účastníka. Inými slovami, nie je porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 a nasl. Ústavy SR to, ak súd v konkrétnom konaní nevyhovie návrhu účastníka, či už procesnému, alebo vo veci samej.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní bola úspešná odporkyňa, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila, resp. ani jej žiadne trovy nevznikli, preto rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.